

РЕШЕНИЕ

№ 208

гр.София, 07 май 2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в публично съдебно заседание на двацети март през две хиляди двацет и пета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

ВЛАДИМИР АСТАРДЖИЕВ

**при секретаряНЕВЕНА ПЕЛОВАи с участието на
прокурора.....СИЙКА МИЛЕВА..... изслуша докладваното от
съдияКАЛПАКЧИЕВ н.д. № ... 78... по описа за ... 2025 год. и,
за да се произнесе, взе предвид следното:**

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 НПК по касационна жалба на адвокат С. П. – защитник на подсъдимия М. М., против решение № 150 от 20.12.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. по описа на Великотърновския апелативен съд.

С касационната жалба се релевират касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от НПК.

В жалбата се излагат възражения за допуснати от въззивната инстанция съществени процесуални нарушения, изразяващи се в това, че апелативният съд е пренебрегнал указанията на ВКС, дадени с решение № 89/1.02.2024 г. по н.д. № 248/2023 г.; че доказателствата по делото били интерпретирани превратно и едностранно; че неправилно апелативният съд е ценил като годно доказателствено средство протокола за претърсване и изземване от 20.10.2014 г., с който е била приобщена като веществено доказателство банкнота с номинал 50 румънски леи, със сериен номер 083D5642991; че претърсването и изземването в дома на подсъдимия не е било извършено при условията на неотложност, поради което незаконосъобразно е прието от втората инстанция, че съставеният протокол е годно доказателствено средство; че от показанията на полицейските служители Д. и Т. и писмените доказателства се установявало, че е имало изготвен план за провеждане на полицейска операция, което изключвало неотложността на случая; че по делото нямало доказателства, че издетата от дома на подсъдимия банкнота е била предоставена на агент под прикритие А. М. от румънските власти, съответно че свидетелят М. е предоставил тази банкнота именно на подсъдимия; че в изпълнение на издадена от апелативния съд европейска заповед за разследване, компетентните румънски власти отговорили, че парите, предоставени на агента под прикритие се водят на отчет само по размер, но не и по серийни номера; че по делото липсвали доказателства за това, че подсъдимият е поискал пари от свидетеля М., за да му разреши да влезе на територията на Република България с управляваното от него превозно средство; че по

делото не била назначена техническа експертиза, която да установи, че гласът на подсъдимия е записан на представения и изследван по делото аудио и видео запис, материализиран на оптичен носител с надпис № 669BGN2019; че в изследвания запис не се съдържа реплика на подсъдимия, с която той да иска пари от агента под прикритие; че оптичният носител не бил приобщен законосъобразно по делото; че записът не бил изследван за манипулации, а на кадрите нямало дата и час; че не били доказани по делото датата и часът на влизане на агента под прикритие на територията на България, както и кога е бил изготвен видео и звукозаписът; че не били обсъдени от въззивния съд доводите на защитата за това дали е спазен предписаният в ЗСРС ред, доколкото не е налице незабавно уведомяване на българските власти от страна на компетентните румънски органи след приключване на прилагане на специалното разузнавателно средство от страна на агента под прикритие; че неоснователно въззивният съд е приел за доказан размера на поискания и получен подкуп.

В жалбата се развиват доводи за нарушение на материалния закон, изразяващо се в това, че деянието на подсъдимия е несъставомерно от обективна страна, доколкото в инкриминираната Инструкция № Из-1405/24.07.2009 г., чл. 13, не се съдържа задължение по служба за подсъдимия да извършва проверки на моторни превозни средства, а само на преминаващи през държавната граница лица. Касационната жалба съдържа твърдение за явна несправедливост на наказанието, но без да се сочат конкретни доводи за това.

С жалбата се отправя искане за упражняване на правомощието на ВКС по чл. 354, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК и за оправдаването на подсъдимия по въздигнатото му обвинение; алтернативно се иска отмяна на решението на Апелативния съд – Велико Търново и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда или да се измени решението, като се намали размерът на наложеното наказание лишаване от свобода и се приложи разпоредбата на чл. 55, ал. 3 НК като не се наложат по-леките, предвидени в закона наказания.

Пред касационния съд защитникът на подсъдимия адвокат П. пледира за уважаване на подадената срещу въззивното решение жалба, като поддържа изложените в нея доводи и отправените искания – за оправдаването на подсъдимия, алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане или за намаляване на наказанието. Защитникът излага съображения за това, че в досъдебната фаза на производството са допуснати съществени процесуални нарушения; че по делото няма доказателства, които да установяват датата на деянието; че извършените от агента под прикритие действия са процесуално опорочени; че агентът под прикритие никога не бил разпитван и самоличността му не била установена.

В съдебно заседание на касационната инстанция представителят на Върховната касационна прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и отправя искане за оставяне на решението в сила. Според прокурора въззивната инстанция е отговорила изчерпателно – л. 40 – л. 51 от решението, на всички доводи на защитата, включително и тези, които касаят твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения. Представителят на обвинението споделя изводите на апелативния съд относно законосъобразността на извършеното претърсване и изземване в дома на подсъдимия; счита, че въззивният съд е изпълнил указанията на предходния касационен състав в отменителното решение; че е приложил материалния закон правилно, а определеното наказание е справедливо.

Подсъдимият М. М. в лична защита и в последната си дума пред ВКС заявява, че поддържа защитната реч на защитника си и моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани в чл. 347, ал. 1 НПК, намери за установено следното:

Касационната жалба е допустима – подадена от процесуално легитимирана страна по чл. 349, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 253, т. 2 от НПК, в законоустановения от чл. 350, ал. 2 НПК срок, срещу акт, подлежащ на касационна проверка на основание чл. 346, т. 1 НПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С присъда № 260016 от 13.09.2021 г. по н.о.х.д. № 723/2019 г. Русенският окръжен съд, НО, е признал подсъдимия М. М. за виновен в това, че на 17.10.2014 г. в гр. Русе на ГКПП „Дунав мост“, Русе – Гюргево, като длъжностно лице – полицейски орган – старши полицай, категория „Е“, I степен в ГКПП – Русе при Гранично полицейско управление – Русе, при РД „Гранична полиция“ – Русе към ГД „Гранична полиция“ на МВР, поискал и приел дар от румънския гражданин А. М. – пари в размер на 180 румънски леи и 5 евро, с левова равностойност 89.44 лева, който не му се следвал, за да извърши действие по служба – да изпълни задълженията си по чл. 13, ал. 1 от Инструкция № Из.1405/24.07.2009 г. за реда за осъществяване на граничната проверка на граничните контролно-пропускателни пунктове, издадена от Министъра на вътрешните работи, както и по длъжностна характеристика, рег. № 11897/7.03.2012 г. на МВР, ГД „Гранична полиция“, в частта на основни длъжностни права и задължения и да разреши на румънския гражданин А. М. да влезе в Република България с движещо се на собствен ход моторно превозно средство – лек автомобил „С.“ с временен румънски регистрационен номер *****, поради което и на основание чл. 302, т. 1, пр. 2, б. „а“, вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК му наложил наказание в размер на две години лишаване от свобода, чието изпълнение отложил на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години; глоба в размер на 2 000 лева; лишаване от право да заема държавна длъжност в системата на МВР за срок от пет години и лишаване от право да упражнява полицейска професия за срок от пет години. На основание чл. 307а НК съдът отнел в полза на държавата предмета на престъплението, както и се произнесъл за веществените доказателства.

С присъдата в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси, общо в размер на 2300.83 лева.

По жалба на защитниците на подсъдимия, пред Великотърновския апелативен съд е било образувано в.н.о.х.д. № 158/2022 г., приключило с решение № 13 от 1.02.2023 г., с което на основание 334, т. 6, вр. с чл. 338 НПК въззивният съд потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

По жалба на подсъдимия М., пред ВКС било образувано н.д. № 248/2023 г., приключило с решение № 89/1.02.2024 г., с което на основание чл. 354, ал. 3, т. 2 НПК решението на въззивния съд № 13/1.02.2023 г. по в.н.о.х.д. № 158/2022 г. било отменено и делото било върнато за ново разглеждане на Великотърновския апелативен съд.

При новото разглеждане на делото било образувано в.н.о.х.д. № 42/2024 г., по което било постановено решение № 150/20.12.2024 г., с което на основание 334, т. 6, вр. с чл. 338 НПК въззивният съд потвърдил изцяло първоинстанционната присъда. Това решение е предмет на настоящата втора касационна проверка.

Обобщено доводите в касационната жалба са насочени към обосноваване на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК:

- същественият нарушения на процесуалните правила се поддържат в насока, че въззивният съд не е изпълнил указанията на касационния съд, дадени с решение № 89/1.02.2024 г. по н.д. № 248/2023 г.; че апелативният съд незаконосъобразно е оценил протоколът за претърсване и изземване като годно доказателствено средство, доколкото действието не било извършено при условията на неотложност; че доказателствата по делото били интерпретирани превратно и едностранно и в този смисъл изводите на въззивния съд за предмета на престъплението и за извършените от подсъдимия действия били произволни; че оптичният носител, съдържащ запис на инкриминираното събитие не бил приобщен законосъобразно към материалите по делото; че записът не бил изследван и не е установено, че именно гласа на подсъдимия е записан на материалния носител; че доказателствата не установявали датата и предмета на деянието, нито конкретните реплики и действия на подсъдимия; че съдът не е обсъдил доводите на защитата за процесуални нарушения при експлоатиране на разрешените специални разузнавателни средства;

- нарушението на закона се обосновава с твърдение, че деянието на подсъдимия е несъставомерно от обективна страна, доколкото в инкриминираната Инструкция № Из-1405/24.07.2009 г., чл. 13, не се съдържа задължение по служба за подсъдимия да извършва проверки на моторни превозни средства, а само на преминаващи през държавната граница лица;

- конкретни доводи за явната несправедливост на наказанието не са изложени в касационната жалба.

1. Възражението за допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения е неоснователно.

1.1. Касационният жалбоподател излага съображения, за това че въззивният съд не е изпълнил указанията на касационния съд, дадени с решение № 89/1.02.2024 г. по н.д. № 248/2023 г.

В цитираното решение са формулирани следните указания към въззивната инстанция при новото разглеждане на делото:

- въззивният съд, при отговора си на възражението за липса на неотложност на извършеното в дома на подсъдимия претърсване и изземване, следва да даде оценка на доказателствата, съдържащи се в класифициран том с рег. № 23-39/2014 г., както и на доказателствата в образуваната в СГС преписка рег. № 14-2849/15.10.2014 г. във връзка с даденото на компетентните служби на Република Румъния на основание чл. 34к, ал. 1, вр. чл. 2 ЗСРС разрешение за използване на специални разузнавателни средства – служители под прикритие по чл. 10в от ЗСРС;

- въззивният съд следва да оцени законосъобразността на даденото разрешение по чл. 34и – чл. 34л от ЗСРС, както и дали е спазено в случая изискването на чл. 34п, ал. 3 и ал. 4 от ЗСРС за предоставяне от служителя под прикритие доклад за извършените от него действия на територията на Република България;

- въззивният съд следва да изключи от доказателствената маса показанията на служителя под прикритие от досъдебното производство, както и протокола за извършено разпознаване, доколкото те не са извършени по реда на НПК, а по противоречащите му правила на процесуалния закон на Република Румъния;

- въззивният съд следва да установи по какъв начин съгласно румънското законодателство се документира какви служебни пари се предоставят на служителите

под прикритие с цел осъществяване на поставените им задачи и по този начин да бъде свързан изпратеният фотоалбум, на който са заснети банкноти с номинал 50 леи с тези, които са предоставени на служителя под прикрития М., а оттам и с намерената при претърсването в дома на подсъдимия банкнота.

В мотивите на обжалваното решение – л. 242 гръб – л. 244 от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 42/2024 г., е отразено внимателното запознаване на Апелативния съд с дадените от ВКС указания в отменителното решение. Вследствие на това въззивната инстанция е провела съдебно следствие, в рамките на което е събрала множество писмени доказателства и доказателствени средства – изискан от ОС – Русе и приложен към делото е класифициран том, обособен с постановление на прокурор от 19.10.2014 г.; от СГС е изискана и приложена преписка № 14-2849/15.10.2014 г., по която на основание чл. 34к, ал. 1, вр. с чл. 2 ЗСРС е дадено разрешение за използване на СРС – служител под прикритие по чл. 10в от ЗСРС, както и искането на ВКП, отдел „Международно правно сътрудничество“ за използване на СРС с регистрационен № RB421133-001-09/17а-10/14.10.2014 г. във връзка с разследване № 2533/P/2011 г. на Прокуратурата на съда в Букурещ, Република България; писмо с рег. № 328200-11375/30.04.2024 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ гр. София, писмо с изх. № 537/16.05.2024 г. на Софийския градски съд с приложения към него документи – разрешения да използване на СРС и писмо на ВКП на основание чл. 34п, ал. 4, вр. с ал. 3 ЗСРС; писмо с рег. № 7901/2014 г. от 21.05.2024 г. на ВКП, отдел „Международен“ с приложения към него доклад № 10426/1086/П-5/2014 г. от 22.12.2014 г. и писмо № 5821/2014 г. от 19.09.2014 г.

Освен това въззивният съд е приел писмени доказателства, изпратени от румънските компетентни органи въз основа на издадена европейска заповед за разследване – писмен отговор от Трибунал в Букурещ, I наказателно отделение по дело № 18740/3/2024 г. и приложенияте към него решения на Трибунала Букурещ, I наказателно отделение по дело № 18740/3/2024 от 26.08.2024 г. г., от 10.09.2024 г.; писмо D4/S3/L.C./№ 510535/17.06.2024 г. по същото дело на МВР – Главен инспекторат на гранична полиция на Република Румъния; писмо № 3652526/25.06.2024 г. на МВР, Главна дирекция „Антикорупция“ на Република Румъния; протокол от 17.10.2014 г., изготвен от М. А.; писмо № 7901/14/15.10.2024 г. на ВКП на Република България, отдел „МСС“ и разрешително за използване на средства за наблюдение от 15.10.2014 г.

Апелативният съд е изключил от доказателствата по делото приобщения от първата инстанция протокол за разпит на свидетеля А. М., както и протокола за извършеното от него разпознаване на подсъдимия М. на досъдебното производство – л. 250 – л. 251 гръб от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. на ВтАС. За да изключи посочените доказателствени материали съдебният състав е изложил подробни и надлежни мотиви, изцяло съобразени с дадените от предходния касационен състав указания по приложение на процесуалния закон.

Въз основа на проведеното въззивно съдебно следствие са събрани множество, посочени по-горе доказателствени материали, които впоследствие са били подробно анализирани от апелативния съд по въпросите: за законосъобразността на разрешените и приложени в досъдебното производство специални разузнавателни средства; за неотложността на извършеното претърсване и изземване от дома на подсъдимия; за реда и условията, при които румънските компетентни органи предоставят парични средства при изпълнение на задачите, възложени на агентите под прикритие.

В този смисъл този състав на ВКС констатира, че апелативният съд стриктно е изпълнил всички задължителни указания, дадени с решение № 89/1.02.2024 г. по н.д. № 248/2023 г., които предходния касационен състав е дал на основание чл. 355, ал. 1, т. 3 НПК.

1.2. Неоснователно е възражението на касационният жалбоподател, че апелативният съд незаконосъобразно е оценил протоколът за претърсване и изземване като годно доказателствено средство, доколкото действието не било извършено при условията на неотложност. Този довод е бил наведен от защитата и пред въззивната инстанция, като в мотивите на решението е намерил обстоен отговор – л. 252 гръб – л. 255 от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. по описа на ВтАпС.

Утвърдено разбиране в съдебната практика е, че съдилищата по същество на делото дължат самостоятелен отговор на въпроса, доколко действията по претърсване и изземване са били извършени действително в условията на неотложност, като не са обвързани от оценката, която първоинстанционният съдия е дал в акта си по чл. 161, ал. 2 НПК. По този начин се гарантира ефективността на защитата на правото на неприкосновеност на жилището по чл. 33 от Конституцията на Република България. За да бъде ефективна защитата на това право съдилищата, които разглеждат делото по същество трябва да направят а posteriori цялостна оценка доколко намесата в правото на неприкосновеност на дома е било неотложно. Както се разглежда подробно в решение № 76 по н.д. № 219/2016 г. на I н.о. на ВКС неотложността на действието следва да се оценява с оглед на конкретните особености на ситуацията и възможностите за нейното развитие.

Апелативният съд е подходил законосъобразно като е оценил всички значими обстоятелства, характеризиращи проведеното на 20.10.2014 г. претърсване и изземване в дома на подсъдимия като неотложно.

Доказателствата по делото за това, че разследващите са пристъпили към претърсването в рамките на планирана полицейска операция, са изследвани от въззивния съд в тяхната цялост и са интерпретирани според действителното им съдържание. В това отношение значение имат показанията на поемните лица – Д. и В.; разпитаните от втората инстанция полицейски служители – Д., Т., Р., П. и Б.; съдържащите се в класифицирания том с рег. № 23-39/2014 г. писмени доказателства, както и в материалите, предоставени от СГС в преписка № 14-2849/15.10.2014 г. във връзка с даденото на компетентните служби на Република Румъния разрешение за използване на СРС, на основание чл. 34к, ал. 1, вр. с чл. 2 ЗСРС – служители под прикритие по чл. 10в от ЗСРС.

Изброените доказателствени материали са анализирани подробно и задълбочено, за да се провери кога е станало известно на органите на досъдебното производство, че именно подсъдимият е този служител на „Гранична полиция“, на когото агентът под прикритие е дал инкриминираната сума пари. Установено е, че постановлението на прокурора, с което са възложени процесуалните действия по разследването е от 20.10.2014 г., а самото претърсване в дома на подсъдимия е започнало на същата дата в 8:35 часа. От материалите в обособения секретен том, изискан от въззивния съд и надлежно приобщен към доказателствата по делото, се установява, че на 19.10.2014 г. в ТД „Национална сигурност“ Русе са постъпили от компетентните румънски органи материали – доклад-рапорт с вх. № 32-1410 и № 32-1411 от 19.10.2014 г., в които са описани действията на служителя под прикритие, извършени на 17.10.2014 г. на ГКПП „Дунав мост“ Русе, включително агентът под

прикритие М. е направил описание на външния вид на граничния полицаи, изпълняващ задълженията си на трасе вход-автомобили на 16 срещу 17 октомври 2014 г. След извършени оперативно – издирвателни мероприятия на 19 октомври 2014 г. било изведено обосновано предположение от разследващите органи, че подсъдимият е лицето, за което румънските власти са дали описание, като имащ отношение към разследваното престъпление, а самото действие по разследването е започнало в дома на подсъдимия няколко часа след това при неотложност, доколкото това е била единствената възможност за приобщаване към материалите по делото на банкнотата – предмет на инкриминираното деяние.

Видно от материалите, намиращи се в секретния том, е бил изготвен план за провеждане на полицейска операция рег. № RB 202001-001-03/ К-6-2563 от 17.10.2014 г. – л. 17 – л. 24 от том с класифицирани материали. Никъде в цитирания план не се конкретизира, че е следвало да бъде извършено претърсване в дома на подсъдимия, доколкото са били планирани претърсвания на територията на ГКПП „Дунав мост“, гр. Русе и КАТ – Русе. Независимо от данните за планирана полицейска операция, то неотложността на случая е мотивирана с конкретните обстоятелства, които не са били включени в рамките на планираните полицейски мероприятия и са имали извънреден характер. В настоящия казус такива извънредни обстоятелства са представлявали забавеното установяване на самоличността на подсъдимия, доколкото е било необходимо съдействие от компетентните румънски съдебни власти, а това е изисквало време. В този смисъл са Решение № 76 по н.д. № 219/2016 г. на I н.о. на ВКС и Решение № 189 по н.д. № 879/2020 г. на I н.о. на ВКС.

Като се има предвид и цитираното от въззивния съд постановление от 20.10.2014 г. на следовател от следствен отдел на ОП – Русе (л. 117, т. 1 от досъдебното производство), както и посочените по-горе материали от приложения към делото секретен том, отделен надлежно с постановление на прокурор от ОП Русе (л. 72 от том 1 на досъдебното производство), изводът на апелативната инстанция, че извършеното в дома на подсъдимия претърсване и изземване е извършено в условията на неотложност, е законосъобразен.

В съответствие с процесуалния закон и съдебната практика на ВКС и ЕСПЧ (критериите, посочени в решението *Гуцанови срещу България от 15.10.2013.*, и след това развити в *Преждарови срещу България от 30.09.2014 г.*, *Говедарски срещу България от 16.02.2016 г.*, *Марин Йосифов срещу България от 13.10.2020 г.*), въззивният съд е оценил случаят като неотложен, основавайки се на цялостна оценка на фактите и на разумната възможност при конкретните обстоятелства органите на полицията да са могли да поискат разрешение от първоинстанционния съд за извършване на принудителните действия.

1.3. Неоснователен е доводът на защитата, че въззивният съд не е обсъдил доводите на защитата за процесуални нарушения при експлоатиране на разрешените специални разузнавателни средства.

Видно от мотивите на въззивното решение (л. 247 от съдебното дело), апелативният съдебен състав е обсъдил подробно начина, по който е поискано, и съответно предоставено разрешението за използване на специални разузнавателни средства.

В материалите на въззивното дело (л. 99 – л. 153 от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. на ВТАС) се съдържат изпратените от СГС и ВКП документи, касаещи разрешаването използването на специалните разузнавателни средства – служител под

прикритие по чл. 10в ЗСРС от компетентните служби на Република Румъния, оправомощени да напускат територията на Република Румъния, управлявайки моторно превозно средство и да влизат на територията на Република България с цел установяване и поддържане на контакт с контролирано лице, за да получат информация за извършването на тежко умишлено престъпление и за организацията на престъпната дейност, като носят със себе си устройства за аудио и видео записи – технически средства, които ще използват за документиране на своята дейност. Едно от лицата изрично посочени в искането на ВКП до СГС бил служителя под прикритие А. М. – служител в Главна дирекция „Антикорупция“ при Министерството на вътрешните работи на Република Румъния.

Разрешението рег. № 14 – 2849/15.10.2014 г. е дадено от упълномощен от председателя на СГС заместник-председател, за срок от 60 дни, считано от 15.10.2014 г. Искането е направено на 14.10.2014 г. от компетентен орган – прокурор от ВКП, отдел „Международно правно сътрудничество“, въз основа на отправена молба за правна помощ от прокуратурата към ВКС – отдел „Наказателно преследване и криминалистика“ на Република Румъния, на основание чл. 14 от Конвенцията за взаимопомощ по наказателно-правни въпроси между държавите-членки на ЕС от 29 май 2000 г. и чл. 476, ал. 4 и ал. 5 НПК, вр. с чл. 34к, ал. 1 и ал. 2 ЗСРС.

Спазено е изискването на чл. 34п, ал. 3 и ал. 4 ЗСРС, като служителят под прикритие А. М. е изготвил доклад за извършените от него на територията на Република България действия. Докладът е изпратен на компетентните български власти – в случая ВКП, съответно е приложен в надлежен превод към доказателствата по делото – л. 111 – л. 122 от въззивното дело.

В този смисъл неоснователни са твърденията в касационната жалба, че не е спазено изискването на чл. 34п, ал. 3 ЗСРС за незабавно изготвяне на доклад от служителя под прикритие за извършените от него действия – видно от представения доклад на служителя под прикритие М., докладът е изготвен непосредствено след приключване на дейността му – л. 150 гръб от съдебното дело на ВТАС.

1.4. Неоснователно се твърди в касационната жалба, че оптичният носител, съдържащ аудио и видео запис на инкриминираното събитие, не е приобщен законосъобразно към материалите по делото.

При обсъждане на релевантните за делото доказателствени материали Апелативният съд е посочил, че по силата на европейска заповед за разследване (издадена от зам.-окръжния прокурор на ОП Русе на 6.02.2019 г. – л. 49 – л. 66 от т. 11 на досъдебното производство) румънските компетентни власти са предали на българските разследващи органи оптичен носител CD-R, регистриран с № 669/DGA/2019 г., съдържащ акустичен запис, направен от служителя под прикритие А. М. на 17.10.2014 г. на ГКПП „Дунав мост“. Приобщаването на вещественото доказателствено средство е станало по силата на изпълнената европейска заповед за разследване с писмо 10.05.2019 г. на прокурор от прокуратурата към ВКС на Република Румъния – л. 67 от т. 11 от досъдебното производство. Фактът, че материалният носител на аудио и видео записа е изпратен през 2019 г., а не през 2014 г., по никакъв начин не оказва влияние върху достоверността на вещественото доказателствено средство.

Неоснователно се твърди в жалбата, че не са проведени изследвания относно възможни манипулации на записа. В заключението на назначената и приета в първоинстанционното производство комплексна съдебно-техническа експертиза този

въпрос е надлежно проверен, като в т. 5.4 от заключението (л.581 – л. 582 от т. 2 на н.о.х.д. № 723/2019 г. на ОС Русе) изрично се сочи, че „след осъщественото задълбочено изследване на представеното мултимедийно съдържание във файл с име „marcu 171014.avi“, не се установи прекъсване или накъсване във времевата линия, налично е съответствие между звук и картина.“ В заключението е изведен нарочен извод, че няма данни, които да сочат, че представения за изследване аудио-видео запис е манипулиран, както и че проученият от вещите лица запис, представлява копие на оригинала.

1.5. Последното възражение в жалбата обобщено може да се сведе до твърдение за допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения при оценка на доказателствата.

Неоснователен е доводът, че доказателствата по делото били интерпретирани превратно и едностранно и в този смисъл изводите на въззивния съд за предмета на престъплението и за извършените от подсъдимия действия били произволни; че записът не бил изследван и не било установено, че именно гласът на подсъдимия бил записан на материалния носител; че доказателствата не установявали датата и предмета на деянието, нито конкретните реплики и действия на подсъдимия.

Видно от мотивите на въззивното решение всички надлежно приобщени доказателствени материали са били оценени от апелативния съд съобразно изискванията на процесуалния закон – всички събрани доказателства са били внимателно проверени, а вътрешното убеждение на решаващия съдебен състав е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

Изводите на апелативната инстанция за предмета на престъплението се основават както на показанията на свидетеля М. от съдебното следствие, така и на изготвения от него аудио и видео запис, на заключенията на съдебно идентификационната и комплексната съдебно-техническа експертиза и протокола за извършеното претърсване и изземване в дома на подсъдимия М.. Показанията на свидетеля М. са обсъдени от ВТАС внимателно и задълбочено, като са съобразени указанията на ВКС в отменителното решение № 89/1.02.2014 г. да не се ползват неговите досъдебни показания като процесуално недопустими. Освен това показанията на М. от съдебното следствие са съпоставени с показанията на румънския граничен полицаи Ф. и останалите доказателствени материали по делото. Установено, е че на свидетеля М. са предоставени парични средства, които да използва в дейността като агент под прикритие. С материалите, изпратени по реда на международната правна помощ румънската страна е изпратила фотолбум – л. 59 и л. 113 от т. 1, п. 2 на досъдебното производство, на използваните банкноти от агента под прикритие на 17.10.2014 г. на ГКПП Гюргево – Русе. На този фотоалбум са заснети 6 броя банкноти с номинал от по 50 румънски леи, измежду които е банкнотата, намерена в дома на подсъдимия със серия № 083D5642991. По отношение на серийните номера на останалите банкноти, които М. е предоставил на М. не са налице данни, но Апелативният съд е изяснил чрез изпълнената от румънската страна европейска заповед за разследване, че законодателството на Република Румъния не е изисквало отчетността на предоставените на агентите под прикритие парични суми да се води по серийните номера на банкнотите, а според размера им. От отговора на румънските власти се установява, че паричните средства, с които е разполагал агентът под

прикритие са използвани по разпореждане на прокурора по дело № 521/P/2013 г. от 16.09.2014 г.

Неоснователни са доводите на защитата, че превратно са били оценени доказателствата от въззивната инстанция относно конкретните действия на подсъдимия при извършване на инкриминираното деяние. Апелативният съд законосъобразно е формирал вътрешното си убеждение по посочения кръг от фактически положения. Надлежно приобщеното по делото веществено доказателствено средство е било изследвано с поредица от експертни заключения. Според заключението на комплексната техническа и идентификационна експертиза (л. 78 – л. 86 от том 11 от досъдебното производство) заснетото в приложените кадри лице категорично е М. М.. Същевременно от заключението на комплексната съдебно-техническа експертиза от съдебното следствие пред първата инстанция се установява, че в кадри от 56 до 69 от изследвания аудио-видео запис се вижда как подсъдимия М. приема подадени пари, а фактическото предаване е онагледено в кадър № 57. В тази насока са оценени показанията на свидетеля М. и свидетеля Ф., както и всички писмени доказателства, изпратени от румънската страна по реда на международната правна помощ по наказателни дела.

ВКС се съгласява и с изводите на Апелативния съд, че в случая не е нарушена забраната на чл. 177, ал. 1 НПК, че присъдата не може да се основава само на данните от специалните разузнавателни средства. Освен показанията на агента под прикритие от съдебното следствие пред Окръжния съд, направения от него аудио-видео запис и производните заключения на съдебно-техническите експертизи, по делото се съдържат подкрепящите ги показания на свидетеля Ф., който подробно разказва за начина, по който е протекла граничната проверка в инкриминирания случай; протокола за претърсване в дома на подсъдимия, при което е иззета банкнота от 50 леи, чийто сериен номер съвпада с една от банкнотите, предоставени на свидетеля М. в качеството му на агент под прикритие; писмените материали, изпратени от румънската страна по реда на международноправната помощ по наказателни дела.

В заключение следва да се обобщи, че в разглеждания случай фактологията на деянието е установена в резултат на правилна логическа дейност на решаващия съдебен състав. При разкриване на фактическата обстановка не са допуснати съществени непълноти, нито се констатира основания, които да опорочават приетите от въззивния съд факти. Оплакванията на касатора в тази част на практика са аргументирани не с обективно допуснати процесуални нарушения в доказателствената дейност на съда, а със субективното му несъгласие с крайните изводи на съда, което не представлява касационен повод.

2. Неоснователно е възражението на касационния жалбоподател за нарушение на материалния закон.

Основният аргумент на защитата, е че деянието на подсъдимия е несъставомерно от обективна страна, доколкото в инкриминирания чл. 13 от Инструкция № Из-1405/24.07.2009 г., не се съдържа задължение по служба за М. да извършва проверки на моторни превозни средства, а само на преминаващи през държавната граница лица.

Въззивният съд е изложил надлежни правни съображения, които са в съответствие със закона и практиката на върховната съдебна инстанция.

Мотивирано ВтАС е приел, че поисканата и приета от М. парична сума, която не му се следва, е функционално свързана с извършването на определено правомерно

служебно действие, което е включено в кръга на служебните му задължения като граничен старши полицаи при ГКПП та ГПУ при РДГП – да разреши на румънския гражданин А. М. да влезе на територията на Република България с управляваното от него моторно превозно средство. В случая е от значение, че освен чл. 13 от посочената инструкция, на подсъдимия са инкриминирани като нарушени и неговите задължения, произтичащи от длъжностната му характеристика, според които той е бил длъжен да извършва проверки на преминаващите през границата лица и транспортни средства и да пропуска само тези, които са с редовни документи.

При тези аргументи ВКС приема, че Апелативният съд не е допуснал нарушения на материалния закон при постановяване на атакуваното решение. В жалбата декларативно се сочи, че определеното на подсъдимия наказание е явно несправедливо, без да се излагат конкретни основания за това. Съобразно чл. 347 НПК касационната проверка на въззивното решение не е служебна, а само по заявените конкретни касационни поводи. В този смисъл доколкото касационния жалбоподател не развива конкретни основания, от които да произтича явна несправедливост на наказанието, ВКС не дължи отговор по този въпрос.

В обобщение ВКС счита, че в рамките на възложената му компетентност и предоставените от закона правомощия следва да остави в сила атакувания акт на Апелативен съд – Велико Търново по в.н.о.х.д. № 42/2024 г., с който е потвърдена присъда № 260016 от 13.09.2021 г., постановена по н.о.х.д. № 723/2019 г. по описа на Русенския окръжен съд.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 150 от 20.12.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. по описа на Апелативен съд – Велико Търново, Наказателно отделение.

Решението е окончателно – не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.